

Anvendelse efter Lovforslaget, og der maa da formentlig kunne findes en Udvej, saaledes at der kan opnaas Enighed ogsaa om denne Afdeling af Lovforslaget.

Jeg vil gerne udtale min Tilslutning til det helt nye Forslag, som er fremkommet i den tredje Del af Lovforslaget og omhandler de særlige faglige Kursus for arbejdsløse. Efter de Erfaringer, der er indvundet, hvor saadanne Kursus har været prøvet, tror jeg, de vil faa Betydning, ikke blot til Dygtiggørelse af de paagældende paa Specialomraader indenfor deres eget Fag, men ogsaa med Hensyn til at kunne lette dem Overgangen til beslægtede Fag, hvor der muligvis kan være Trang til Arbejdere, samtidig med at der i deres eget Fag ikke er noget Arbejde at faa indenfor en rimelig Frist.

Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling i et Udvalg, om, hvis Nedsættelse jeg senere vil tillade mig at stille Forslag.

Martin Olsen: Under Behandlingen af den foregaaende Sag paa Dagsordenen gav den højtærede Indenrigsminister i Ord, der, synes jeg, ligefrem struttede af et fornærmeligt Overmod, Udtryk for den Opfattelse, at Arbejderne var stor Tak skyldige, fordi de har faaet Arbejdsløsheds-kasserne; det lød, som om det var den største Naade, der her var vist dem i 1907 og senere. Men saaledes har man, synes jeg, ikke Ret til at betragte Understøttelseskasserne. Thi naar Arbejderklassens Medlemmer lægger deres Hjerner og Muskler i Arbejdet for Samfundets Forsyning, og naar de herskende Klasser, den højtærede Indenrigsminister indbefattet, ønsker opretholdt Samfundstilstande, der skaber Mængder af arbejdsløse, har disse Ret til at blive holdt nogenlunde skadesløse, saa at de og deres ikke gaar til Grunde.

Disse Bemærkninger har jeg gerne villet gøre, inden jeg gaar over til at tale om selve Arbejdsløshedsloven. Den højtærede Minister var her ude med Bemærkninger, som jeg føler mig ganske overbevist om, at han staar temmelig ene med indenfor den Klasse, han tilhører. Det er muligt, at han hist og her kan finde en eller anden, som kan give ham Gelejd; men jeg tror, det er den almindelige Opfattelse, at Samfundet har en Forpligtelse overfor de Mennesker, som det gør arbejdsløse.

Det er med Beklagelse, jeg ser Lovforslaget om Arbejdsløsheds-kasser m. v. komme til Landstinget i den foreliggende Skikkelse. Jeg havde ventet, at der, naar det kom fra Folketinget, havde været større Enighed om det, saa at vi her maaske kunde have gaaet det over med en Harefod, havde kunnet rette lidt paa det hist og her, men ikke, at vi skulde til næsten at endevende det og lave det helt om, hvis det skal kunne tænkes, at der kan blive Enighed derom. Jeg lægger Skylden for den Tilstand, hvori Lovforslaget kommer til os, paa den store Hurtighed, hvormed der har maattet arbejdes. Lovforslaget blev fremsat i Folketinget den 21. Oktober; første Behandling fandt Sted den 25. og følgende Dage. Alle-rede den 22. November afgaves der Betænkning, og den 24. var Lovforslaget til anden og tredje Behandling. I Dag, den 26., foreligger der her i Tinget et Lovforslag, der er saa omfattende og alligevel saa utilstrækkelig prøvet af de Folk, der skulde behandle det, at jeg ikke kan tro, at det heller i Folketinget kan være tilstrækkelig gennemdebatteret i Udvalget. Jeg støtter mig her til Bemærkninger, der er fremsat i Folketinget fra forskellige Sider: havde man haft Tid, havde man kunnet naa det og det! Men man havde ikke Tid. Og hvorfor det? Mon ikke, fordi der til dette Lovforslag om Arbejdsløsheds-kasser var knyttet et helt nyt Forslag, der krævede betydelig Overvejelse, og som i hvert Fald efter min Mening skulde have været fremsat som et særligt Lovforslag. Den Omstændighed, at det nævnte Forslags Tilknnytning til Lovforslaget om Arbejdsløsheds-kasser har forsinket dette, saa at det ikke kunde behandles ordentligt, er for mig en Grund mere til at ønske dette Afsnit, Afsnit III, taget ud af den Sammenhæng, hvori det nu foreligger. Jeg er ganske vis paa, at der i Folketingsudvalget var tilstrækkelig mange, som havde fornøden Forhandlings-evne til at faa noget ud af det. Nu skal vi altsaa begynde forfra her i Tinget. Jeg haaber, at Landstinget vil vise sig sine Traditioner tro og være i Stand til at faa noget fornuftigt ud af Lovforslaget; men jeg vilde have anset det for betydelig bedre, om man ikke skulde have forceret Arbejdet saa stærkt i det andet Ting.

Det har, som det allerede er bemærket, været nødvendigt, at Spørgsmaalet om Revision blev diskuteret paa Rigsdagen, fordi der